

Kunt u haar even fixen?

#alles is maakbaar

Twee ouders kijken me bezorgd aan: er is echt iets helemaal niet goed met hun dochter! Ze gedraagt zich niet zoals andere meiden van 16, zoals de dochters van vrienden. Ze vindt dingen spannend, raakt soms in paniek op school, lijkt soms wel doof voor wat ouders zeggen, reageert dan helemaal niet en soms heeft ze geen zin om met vriendinnen af te spreken. Ze heeft ook hulp nodig bij dingen die ze alleen zou moeten kunnen. Maar dat is toch niet normaal voor deze leeftijd? Wordt ze ooit wel zelfstandig? Ze heeft een hele goede therapeut nodig!

Zomaar een dagelijks voorbeeld. Net als elke ouders hebben deze ouders het beste met hun kind voor en maken ze zich enorme zorgen. Ze willen onderzoek en weten wat er mis is met hun dochter. Even voor het totaalplaatje: deze meid gaat naar school, heeft een leuke vriendengroep, een baantje en haalt goede cijfers op het VWO. Ja, ze is wel angstig aangelegd en heeft moeite met dingen, die bij anderen soms vanzelf lijken te gaan. Dan heeft ze wat extra ondersteuning nodig. Maar op die momenten raken haar ouders in paniek: “want dat kan toch niet normaal zijn?” En het meisje is gaan geloven dat er iets mis is met haar en ze de gewone dingen niet kan.

Wat te doen? We proberen de problemen in een bredere context te zien en ook licht te schijnen op alles wat wel goed gaat. We duiken eveneens in de achtergrond van ouders, wat hebben zij meegekregen aan verwachtingen en patronen en hoe nemen ze dat mee in hun huidige opvoeding. Interessant en al snel snappen we beter, waarom ouders zo in paniek zijn: de lat ligt enorm hoog vanuit hun eigen verleden, vanuit de omgeving, vanuit de maatschappij! Onbedoeld geven ze hun dochter de boodschap mee: “je voldoet niet aan onze en de maatschappelijke verwachtingen”. En het meisje voelt dit en is zo ook over zichzelf gaan denken. Hier zouden we graag met dochter en ouders en liefst ook zusje naar willen kijken: wat zijn de patronen in hun gezin en hoe kunnen ouders hun dochters begeleiden tot zelfstandige volwassenen. En het belangrijkste: dat de meiden meekrijgen dat ze helemaal oké zijn en dat zelf ook zo zien.

Maar hoe komen we daar toch bij? Zij hoeven niet in therapie (daar hebben ze trouwens ook geen tijd voor), er is toch iets mis met hun kind. Dat is angstig in aanleg, net als moeder, dat zit in de familie, daar moet een goede therapeut op, dat weet moeder uit ervaring. En zo gaat dat ook bij kinderen van vrienden, medicatie of therapie en dat helpt echt enorm. Kunnen we doorverwijzen voor een second opinion, want wij snappen er duidelijk niks van.

En zo gaan ze weer een deur verder, houden ze een plekje op de wachtlijst bezet en zoeken ze verder naar iemand die kan zorgen, dat hun kind aan hun verwachtingen voldoet. Want dat is de boodschap in de maatschappij: “alles is maakbaar, dus ook je kind”. Gaat er ergens iets niet zo vlot, dan is er therapie, liefst evidence based, want dan worden de problemen opgelost. Weg onzekerheid, faalangst, druk- en ongeconcentreerd gedrag en zo kan ik nog wel even doorgaan. Want dat het soms een beetje tegen zit, dat niet alles in 1 keer lukt, dat het leven vallen en opstaan is, dat lijden erbij hoort, dat zijn we voor het gemak even vergeten.....want dat doet pijn!